

thinget høie sig. Men Universitetets Ordning skal ud af Finantsloven, thi ellers kommer der til at foreligge sædvansmæssig Hævd paa det Punkt; ogsaa der skal Folkethinget høie sig! Jeg formaar ikke at se Andet, end at den ærede Lands- thingsmand ved disse Udtalelser har gjort sig skyldig i en Modsigelse. For mig staar det, som om det ærede Medlem finder, at det andet Thing skal høie sig paa to Maader, som ere ganske forskjel- lige. Naar det ærede Medlem mener, at det er muligt for dette ærede Thing at faae Folkethinget til at høie sig saaledes, saa antager jeg, at han tager feil, og ihvorvel jeg maaste kan faae en mild Bebreidelse af En og Anden for, at jeg ligesom den idag ikke tilstedeværende ærede 1ste Landsthingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen), taler altsor meget fra et Folkethingsstandpunkt og næsten glemmer, at jeg er Medlem af dette Thing, kan jeg dog ikke undlade at fremsætte de Udtalelser, som jeg gjør, og netop gjøre opmærksom paa den Slags Ting, der forekomme mig at være for nærgaaende mod det andet Thing, som jo dog Enhver vil indrømme er ligeberettiget Faktor i Lovgivningsmagten. Jeg skal, hvad Dyrtds- tillæget angaar, fuldstændig slutte mig til den Udtalelse, som blev fremsat af den ærede sidste Læder (Krieger). Det forekommer mig at være i høieste Grad ubilligt mod de Embedsmænd, der ere lønede med indtil 2,500 Kr., at ville hindre dem i at faae Dyrtdstillæg, fordi de, der have høiere Lønninger, ikke maa faae det. Lad være, at ogsaa En og Anden af de høiere Lønnede maaste kan trænge ligesaa haardt som de, der have mindre Løn — det skal jeg slet ikke benegte, det kan nok være muligt — saa staar det dog for mig saaledes, at for Diebliffet, efter som hele den Situation, vi nu sidde i, er kommen tilfede og fremdeles ligger for, er der vel neppe Udsigt til Andet og Mere, end at man maa nøies med det Dyrtdstillæg, der kan faaes, og jeg gjentager, jeg finder det ubilligt mod de lavere lønede Embedsmænd ogsaa at affjære dem fra Tillæget, fordi de høiere ikke kunne faae det. — Hvad Universitetets Stilling angaar, skal jeg blot bemærke, at jeg holder mig forvissat om, at der er Ingen, som har ifinde at gaa den saa meget anerkjendte og fortjente Lærestalt for nær. Selv om ogsaa maaste Kapitalformuen i Diebliffet svinder ind, vil denne Anstalt nok faae sit Udome og sit Underhold. Jeg er overbevist om, at det vil Lovgivningsmagten til enhver Tid være enig om, men er der Noget, som maaste kunde sække denne Anstalts Anseelse, er det — jeg siger desværre — netop Udtalelser som den, det ærede Medlem — netop selv er en af Anstaltens Lærere, har frem- sat. Det vil neppe være det ærede Medlem mul- ligt trods hans ellers store Dygtighed og mange Kundskaber at bringe til Anekendelse og Anta- gelse i Befolkningen saadanne Læresætninger, som

han har søgt at hævde om Grundlovens For- staelse, og heller ikke de af mig idag paapegede Modsigelser af ham ville være særlig egnede til at give ham et stort Ry. Jeg mener, at netop disse Ting ere istand til muligvis at kunne sække Universitetets Anseelse noget, saa jeg kan kun be- klage, at det ærede Medlem kom frem med dem. Det ærede Medlem nævnedes ogsaa, at det, at Ansvar for Finantslovens Tilveiebringelse hvi- lede paa Regjeringen, var et Slags politisk Børnelærdom. Ja, jeg veed nu ikke, hvad man vil kalde det, men jeg vedfjender mig, at ogsaa jeg mener, at, naar der ikke kommer en ordenlig Finantslov tilfede, saa er Skylden væsentligt Re- gjeringens, og jeg tror ogsaa, at den Betragtning, at det er Regjeringen, der hovedsagelig har at sørge for en ordentlig Finantslovs Tilstedekomst, deles af mange af Landets Beboere. Dette kan man — om man vil — kalde en politisk Børne- lærdom, men jeg tror, at det er en Lærdom, som tidligere har været hævdet af saa mange fortjente Mænd, og som man har tilegnet sig i sine Børne- eller Ungdomsaaer, ligesom ogsaa mange ansete og dygtige Mænd have fundet den rigtig, og den slipper man ikke saa let bort fra, blot fordi den nyere Tids Ideer eller Fortolkningskunst søger at forandre den. Det ærede Medlem talte tillige om Folkethingsparlamentarisme, og jeg kan næsten ikke Andet end sammenligne denne idelige Læren om det Farlige i Folkethings- parlamentarismen med et Udtryk, som blev brugt af den ærede sidste Læder, nemlig, at der i et æret Medlems Udtalelser sigaar fandtes Noget af en Busssemændspolitisk. Det forekommer mig ogsaa, at der i denne idelige Gjentagelse af det Farlige i Folkethingsparlamentarismen ligger Noget af en Busssemændspolitisk. Jeg kan ikke tro, at den saa meget udfregnede Parlamentarisme er saa farlig, som den udbafunes for at være. Maaste Folke- thinget nok en Tid var vel meget inde paa at formene, at den saakaldte parlamentariske Regjerings- form strag og uden videre ren og skjær burde anvendes, men hvis dette var Tilfældet, saa tror jeg, at man ialtfald nu i det andet Thing er kommet noget mere bort fra denne Læren. Jeg troer ikke, at Folkethinget længer vil hævde, at man saadan uden videre kan forlange et Ministerium ud af dette Things Flertal, men hvad der naturlig- vis fremdeles attraaes og tilstræbes fra det andet Things Side, er en Regjering, som er mere med- gjørlig, mere imødekommende overfor Folkethinget, end den nuværende Regjering har viist sig at være. Dersom dette skal kaldes Parlamentarisme, saa tilstaar jeg ganske vist, at ogsaa jeg fremdeles er en Tilhænger af den, men jeg kan ikke se, at det er Andet eller Mere, end hvad der aabenbart maa ligge i enhver konstitutionel Forsætning. I den Hæse, som igaar er udgivet af en forhen- værende Conseilspræsident, Monrad, og som bærer Titlen: „Politiske Breve Nr. 19“ samt „Den stille